

eens, om nut aan den mensch te brengen, *maar om kapitalisten met dividenden te overstroomen!* En over de robben-slachterij: »deze dieren kunnen zich niet eens van hun gruwelijken vijand weg, terugtrekken in ontoegankelijke deelen der zee, zooals de walvissen: ze moeten blijven tot het laatste individu opgeofferd is aan de verdelgingswoede van het onverzadelijke roofdier, mensch geheeten.« In 't jaar 1911 werden 17200 individuen neergehouwen! daaronder 4800 jonge dieren!! »een toestand die zelfs een slag in 't gezicht geeft aan elke jachtwet« (en dat zegt hèel wat). Bij Newfoundland bracht men laatst 33343 robben om!!! En zeer juist zegt Sarasin dan: dit is geen bewijs voor hun onuitputbare aantallen, zooals de kwaadwillige dooiers tegen beter weten in, dan beweren, maar uit deze getallen kan men, als men de werkelijke toestanden kent, berekenen na hoe korten tijd de laatste individuen naar de haaien (lees: menschen) zullen gaan. Het geheele aantal robben, dat in 1910 er aan moest zal vèr over een half millioen individuen gaan!! daaronder 83 walrussen! Verder noemt datzelfde vangbericht de volgende moorden op andere noordelijke dieren: 223 rendieren, 247 blauwvossen. Uitgevoerd zijn 398 doode en 28 levende ijsberen en 4 levende muskusossen.« En ten slotte zegt het artikel zoo door-en-door mooi: »waarom worden de 27602 kronen aan premies (die men in 1910 aan de Zweedsche kust uitbetaalde voor het vermoorden van 8973 zeehonden (omdat de visschers geen concurrenten kunnen uitstaan!) niet gebruikt om diezelfde visschers terug te betalen de schade, die zij beweren te lijden door het vischeten dier 8973 zeehonden; zoo zouden die zeehonden hebben kunnen blijven leven. Zoo gaat de uitroeiing onophoudelijk door; de blanke vernielt de heerlijkste dierenwereld, hij doet land en zee vereenzamen, en de nakomelingen zullen tevergeefs klagen, dat geen menschelijk verstand geen macht, genoeg heeft vermocht om de levensbloemen in stand te houden die thans om een tijdelijke winzucht van enkele weinigen onder ons van de aarde en dus van de algemeenheid worden weggeroofd«.

In 't Augustusnummer een brief van Schillings tegen het *geheime* werken van een Hollandsch Ornitholoog om onze nieuwe Vogelwet weer afgeschaft te krijgen. Aan 't slot van zijn mooi protest zegt hij »Wij hopen echter dat de *deskundige* beschermers in Nederland trouw de wacht zullen houden.«

Den volgende keer over het pas uitgekomen *sublieme* en uitgebreide werk van Dr. Hornaday »Our vanishing wild life« (ons verdwijnend wilde-dierenleven), 412 bldz. en geïllustreerd met zeer leerzame opnamen.

Dordrecht.

P. J. BOLLEMAN VAN DER VEEN.

Het zuiginstinct bij dieren. — Het is opmerkelijk, hoe sterk instincten zich vaak bij dieren openbaren en met welk een blinde woede, om zoo te zeggen, een dier zich overgeeft aan zijn neigingen. Enige eigenaardige voorbeelden heb ik daar in den laatsten tijd van gezien; misschien vinden enkele lezers van dit tijdschrift het interessant, ze eens te hooren. Alle staaltjes hebben betrekking op het instinct om te zuigen bij huisdieren.

1. In dit voorjaar zag ik bij een boer een paard met een in allertreurigsten toestand verkeerende staart. Bij informatie bleek me, dat de kalveren dit op hun geweten hadden. Zij zogen nl. voortdurend op deze eigenaardige fopspeen, hetgeen tot effect had, dat zoowat al het haar van den paardenstaart verdwenen was. Later hoorde ik, dat deze kalveren-eigenaardigheid bij boeren algemeen bekend is.

2. Een kennis van me heeft een kat, juist uitgedrukt een kater, die een zekere bewerking heeft ondergaan. Onlangs hebben deze menschen een hondje in huis genomen, een zwervertje, klaarblijkelijk pas van de moeder vandaan. Dit diertje beschouwde onmiddellijk den kater als een zeer geschikte min en het effect van de wanhopige pogingen tot zuigen van dit hondje was zóódanig, dat mijn kennis de dieren van elkaar heeft moeten scheiden. De huid van de kat was op een paar plekken al stuk!

3. Wij zelf hadden eens een kat, een oud dier, dat in geen 4 jaar jongen had gehad. Op een keer kwam er een heel klein katje bij ons inloopen, waarvan we tevergeefs den eigenaar hebben pogen te ontdekken. Dit katje werd op staanden voet door de oude geadopteerd en mocht ook regelmatig zuigen. Of de melkklieren van de oude door dezen prikkel weer tot melkscheiding opgewekt werden, heb ik niet kunnen uitmaken. Ik heb echter een sterk vermoeden van niet. Het kleintje is goed opgegroeid en heeft nog jaren geleefd.

4. Ik ken iemand, die op de volgende manier mooie, groote katten kweekt. Van de voorjaarsgeneratie wordt één jong aangehouden. Dit jong wordt in den zomer, als de 2e generatie op komst is, verstooten. Dan wordt de geheele tweede worp vernietigd. En nu neemt de moeder het jong van de eerste generatie weer aan. Dit mag weer zuigen en groeit, door den overvloed van voedsel, op tot een prachtige, uitermate goed ontwikkelde kat. Een sterk bewijs, hoe bij dieren niet hun gedachte hen tot handelen voert, maar enkel hun lichamelijke gesteldheid.

L. DORSMAN CZN.